

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/696/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713215590
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5713215590.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa: Q. E., nar. X.X.XXXX, bytom v E., P. X, právne zastúpený JUDr. Jánom Repáňom, advokátom, so sídlom v E., M.R.R. XX, proti odporcovi: H. E., nar. XX.X.XXXX, bytom v C. P., C. U. XXXX/XX, zastúpený splnomocnencom Bc. Petrom Kormanom, bytom v U., E. XXXX/XX, v konaní o zvýšenie výživného, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 9C/262/2013-137 zo dňa 23. júla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zvýšenia výživného zo sumy 100,- eur na sumu 200,- eur mesačne. Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania nezistil také skutočnosti, ktoré by boli podkladom pre zmenu výšky výživného, ktorú doteraz odporca navrhovateľovi platí. Uviedol, že aj navrhovateľ by mal prehodnotiť svoje možnosti a snažiť sa zabezpečiť čo i len čiastočne finančné prostriedky na úhradu študijných a osobných nárokov.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Poukazoval na to, že celý život žije iba s matkou, ktorá sa o neho príkladne stará a vynakladá maximálne úsilie, aby im obom zabezpečila slušné živobytie. Odporca s nimi v spoločnej domácnosti nikdy nežil a okrem výživného 100,- eur mesačne mu nijakou inou finančnou sumou alebo vecami neprispieva. Odporca sa dlhodobo vyhýbal akémukoľvek kontaktu s jeho osobou. Namietal nesprávnosť záverov okresného súdu, že od posledného rozhodovania nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zvýšenie výživného a dal do pozornosti nevyhnutné náklady spojené so štúdiom. Poukázal na svoj zdravotný stav, pre ktorý je u neho fyzicky namáhavé čo i len dlhšie sedenie za stolom a pracovanie s počítačom, teda nemôže si nájsť brigádu fyzicky náročnú. Okrem toho má počas semestrov nerovnomerne rozvrhnutý čas prednášok a cvičení, takže nemá počas školského roka priestor na brigády.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Hmotnoprávnou podmienkou zmeny súdneho rozhodnutia o výživnom je v zmysle ust. § 78 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine zmena pomerov. Musí však ísť o takú zmenu pomerov, ktorá sa zásadnejším spôsobom prejaví v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodovania o výživnom.

Okresný súd v podstate náležite vymedzil rozhodujúce okolnosti a pri ustálení stavu veci dôsledne prihliadal na všetky ním zistené skutočnosti. Naposledy bolo o vyživovacej povinnosti odporcu voči navrhovateľovi rozhodnuté súdnym zmerom zo dňa 27.2.2012, schváleného v konaní sp.zn. 12P/242/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.3.2012. V čase tohto rozhodovania bol navrhovateľ študentom I. ročníka Katolíckej univerzity v Ružomberku. Ako zistil okresný súd, už v tomto období mal náklady na bývanie, cestovanie, štúdium. Navrhovateľ netvrdil, že náklady, ktoré súviseli s vysokoškolským štúdiom v čase predchádzajúceho rozhodovania boli v menšom rozsahu, než náklady ktoré má aktuálne. Krajský súd dospel k záveru, že štúdium na vysokej škole, na ktoré poukazoval navrhovateľ, nie je takou zmenou pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu doteraz určenej výšky výživného. Okresný súd tiež konštatoval, že k zmene pomerov na strane rodičov navrhovateľa od času posledného rozhodovania nedošlo. Tieto závery navrhovateľ v podanom odvolaní nespochybňoval. Skutočnosť, že odporca ako otec nejaví záujem o navrhovateľa a všetka starostlivosť o jeho osobu spočíva na matke, nie je dôvodom pre zmenu (zvýšenie) vyživovacej povinnosti odporcu. Na navrhovateľom žiadané zvýšenie výživného nebol daný skutkový základ. Podľa názoru odvolacieho súdu sa skôr navrhovateľ snažil o určitú „nápravu“ prvotného rozhodnutia o výživnom, čo však nie je prípustné. Podstatou rozhodnutia o zmene výšky vyživovacej povinnosti je totiž posúdenie zmeny v skutkových okolnostiach, ku ktorým došlo po predchádzajúcom rozhodnutí o vyživovacej povinnosti. Z hľadiska právnej istoty a záväznosti právoplatných rozhodnutí súdov nesmie ísť o prehodnotenie predošlého rozhodnutia. Inými slovami, aj v prípade, že pri predchádzajúcom rozhodovaní o výživnom by súd nebol dostatočne dôsledný, t.j. k skutkovému stavu v danom čase by malo zodpovedať iné rozhodnutie o výške vyživovacej povinnosti, súd rozhodujúci o návrhu na zmenu vyživovacej povinnosti musí vychádzať z takéhoto rozhodnutia a len vyhodnotiť, či došlo k zmene pomerov a ak áno, v akom rozsahu.

Na základe konštatovaného krajský súd nemal preukázanú takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zvýšenie vyživovacej povinnosti odporcu.

Krajský súd preskúmal správnosť aj tzv. závislého výroku o trovách konania. Tento ako vecne správny potvrdil, aj keď okresný súd v odôvodnení nesprávne aplikoval ust. § 146 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku. V prejednávanej veci nejde o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu, pretože rozhodovanie o zmene vyživovacej povinnosti pri plnoletom dieťati sa začína iba na základe podaného návrhu. O trovách konania sa tak rozhoduje podľa § 142 ods. 1 O.s.p., vychádza sa pritom z úspechu účastníkov. Keďže nebolo preukázané, že si účastníci trovy konania uplatnili, okresný súd aj keď aplikoval nesprávny právny predpis, správne rozhodol, že žiadnemu z nich právo na náhradu trov konania nepriznal.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, preto je povinný nahradiť trovy odvolacieho konania odporcovi. Ten si však tieto trovy neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.), krajský súd mu ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.